

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA. AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ

Газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українському Робітничому Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Переплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

Редакція за оголошення не відповідає.

СУДЯТЬ!

Довідаємося з джерзиситської “Свободи”, що 15. січня почнеться суд над “вченими” із “Спілки Визволення України”. Плаче “Свобода”, скаржитися, що до попередньо арештованих додано ще кількох, потім тих кількох виростає в дві сотки, далі в дві тисячі і в 30 автокесафівних поїв. Так би то мала говорити телеграма з Берліна.

“Московский терор” — каже “Свобода”. Ми над цим не будемо застанюватися. Ми широко вже висвітляли цю справу перед нашими читачами, а в цьому числі подаємо ще комунікат “Всукраїнського Товариства Культурного Зв'язку з Закордоном”, з якого бачимо, що самі вчені призналися до вини, ба навіть каються, що таке зробили. Та вони вже раз перед радянською владою калялися. Другий раз не повірять. Ми звернемо на цю місію увагу на другий бік тої медалі, на якій написано “судять”.

Коди радянська влада спймає на гарячому гурток контр-революціонерів і ставить їх перед пролетарський суд — то багато крику чуємо ми, буржуазна преса дуже тоді розписується про “більшовицький терор”. А погляньмо ми в капіталістичні країни. Чи є там хоч один день, тиждень, чи місяць, що там не судили б соток революціонерів, не катували б їх в поліційних застінках, не мордували б їх судом і без суду? Нема. Борців за визвал працюючих судять по цілому світі, за винятком Радянського Союзу.

“Діло”, “Новий Час”, “Свобода”, “Укр. Голос” і десятки їм подібних газет багато пишуть, ублажують за кількома вченими контр-революціонерами. А в Польщі, Румунії, Чехії тюрми переповнені українськими в'язнями, робітниками й селянами за те, що вони не хочуть покрити гнилі спину перед польським паном, румунським сигуранщиком. І чому нікотра з тих жовтоблакитних газет не протестує проти цього, чому не йде до своїх хлібодавців і не каже їм про цих катів українського народу такого, яке вони вигворюють на більшовиків. Чому ми ніколи на шпальтах цих газет не читаємо про терор польської шляхти, румунських сигуранців і чеської буржуазії? Не читаємо тому, що, як сказав один чоловік, пригледяючись поведінці свистуниці на з'їзді “Взаємної Помощі” у Вінніпегу: “Ото дайте їм державу і владу, вони далеко гірше розправлялися б з українським робітником, як Пласудський”.

Так, розправлялися б. Бо хіба ж в Норт Каролайні американських страйкерів постріляла не американська поліція? Хіба в Шарлот не американський суд позасуджував на довічно в'язницю провідників гастонського страйку? Певно, що американський.

Зараз у Варшаві судять 24-ох обвинувачених в комуністичній діяльності. Деяких, що разом з ними були арештовані, замордували у в'язниці ще до суду. Хіба ж це не польський суд судить польських робітників, хіба не польська поліція мордує польських політичних в'язнів?

В столиці Болгарії судять зараз 52-ох болгарських революціонерів. Свідками проти них самі шпioni, поліційні інспектори, ті самі, що катували цих політичних в'язнів в тюрмі. На суді викриваються страшні звірства, яких докопувано над оскарженими в тюрмі. Іх описує болгарська преса. Одна з газет пише: “Зроблені на процесі викриття авердують. Молодих інтелігентних людей так катують, що дехто з них божеволіє”. Інших викнено через вікно поліційної уфрани”.

Друга газета каже, що найстрашніше є те, що обвинувачені виступають на суді, як з доказами, що їх катували, з шматками власної шкіри, що її з їхнього тіла поздирали кати. І в той же самий час тюремний доктор свідчить на суді, що в'язнів в тюрмі не били. А на ділі й самого доктора тримають при тюрмі тому, щоб він давав вказівки, як заблаготу катувати перенесе в'язень.

А в далекій Японії. Тільки за останні кілька місяців там кинено в тюрми 800 пролетарських борців. Недавно тому в Японії ухвалено закон про смертну кару для комуністів. Японський міністер внутрішніх справ заявляє, що політичні в'язні будуть покарані смертю без ніякого суду. Соткам робітників грозить смерть. А блазні з “Укр. Голосу” будуть вам писати, що в буржуазних країнах в'язням уважують чоловіка аж тоді, коли його засудять, а до суду він винним не вважається. Коли так, то чому тисячі в'язнів по цілому капіталістичному світі гинуть роками в тюрмах до суду? Коли вони не винні, то треба їх звільнити, або жараз же судити, щоб не мучили невинних людей. Тимчасом ми цього не бачимо. Таке може тільки принситися дурнісвітам. Є тільки одинока радянська країна, яка не мучить людей роками до суду. Ось “Свобода” доносить, що суд над ефремівськими “визволеними” відбудеться в половині цього місяця. Капіталістична країна таку справу тягнула б ще найменше пару років до суду. А радянська влада робить це швидко. Чи засудить? Певно, не погодять. Але оті жовтоблакитні “мученики” не принесуть перед радянський суд клаптик своєї шкіри, як це приносьть болгарські революціонери перед суд капіталістичний.

Зараз маємо два світи: капіталістичний і соціалістичний. Два світи, два відмінні поняття про політичні злочини. В капіталістичному світі злочинним вважається боротьбу трудящих за волю, за це їх судять, карають, катують по тюрмах, висилають на диявольські острови; а в соціалістичному світі карають

тих, хто хоче знищити здобуту волю й вакинути трудящим знову капіталістично-поміщицьку неволю. В соціалістичному світі трудящі мають повну волю. Ефремівщина, чехівщина й ружна інша контрреволюційна “інцидент” буде безпощадно бити рукою пролетарія й селянина, який здобув кровавою боротьбою собі волю. Це нехай собі затамлять всі нещасливіки радянської країни.

ІОСИП ВІСАРІОНОВИЧ СТАЛІН.

21. грудня 1929 року минуло 50 літ з дня народження Йосипа Сталіна, генерального секретаря Центрального Комітету Всесоюзної Комуністичної Партії, одного з найвидатніших керівників Жовтневої революції й сучасного великого соціалістичного будівництва. Радянська преса з приводу цього широко написала про заслуги Сталіна перед революцією й перед трудовими масами. Нашим читачам також слід знати про цього великого чоловіка, тому ми ніще подаємо короткий його життєпис.

ІОСИП ВІСАРІОНОВИЧ СТАЛІН, генеральний секретар Центрального Комітету Всесоюзної Комуністичної Партії.

Тов. Сталін (Джугашвілі) народився 1879 р. у м. Гогі, Тифліської губернії. З походження грузин, у в'язниці і долававшись від тубольої фабрики Адельханова в Тифлісі.

1897 р. т. Сталін стає на чолі марксистських гуртків тифліської духовної семінарії, де він вчився, і зв'язується з не-загальною соціал-демократично-організацією в Тифлісі. В 1898 р. т. Сталін вступає до тифліської організації російської соціал-демократичної робітничої партії і провадить за цього періоду пропагандистську роботу по робітничих гуртках.

1900 р. засновується тифліський комітет РС.Д.Р.П. і тов. Сталін стає за члена його і за одного з його керівників. За цього періоду робітничий рух у Тифлісі починає виходити за межі старої судо-пропагандистської роботи і переходить до нових метод широкого агітації в масах, розповсюдження листівок на злободенні теми і організувати політичні демонстрації проти царизму. Тов. Сталін на стороні нових метод роботи.

1901 р. тов. Сталін переходить на нелегальний стан, стає професійним революціонером і зостається в запліді аж до лютевської революції 1917 р. працюючи під псевдонімами “Давид”, “Коба”, “Нижерадзе”, “Чижиков”, “Іванович”, “Сталін”. Наприкінці 1901 р. тов. Сталін переїздить до Батуму, засновує там батумський комітет РС.Д.Р.П., керує страйками на заводах Ротшильда і Мангошева й організує відомо політичну демонстрацію робітників у лютому 1902 р. Після цього у березні 1902 р. його заарештовують і засилають на східний Сибір.

У січні 1904 р. тов. Сталін

ють на заслання у Сольвичегодськ. 1911 р. тов. Сталін знову втікає з заслання і, за дорученням ЦК партії, працює в Петербурзі (Петербурзі). Тут його знову арештують і повертають у заслання до Вологди.

Наприкінці 1911 року т. Сталін втікає із заслання до Петербургу, де провадить керівну роботу. 1912 року т. Сталін — член ЦК партії, обраний заочно на пражській конференції партії. Тов. Сталін об'їздив за дорученням ЦК найважливіші райони Росії, керує північною газетою “Звезда” в дні летських страйків і бере керівну участь у заснованні газети “Правда”.

У квітні 1912 року т. Сталін знову арештують і висилають до Наримського краю, звідки він втікає влітку того ж року до Петербургу, потім виїздить до Кракова до Ленни і бере там участь у нараді більшовиків (“Краківська нарада”) наприкінці 1912 року, а потім знову повертається до Петербургу, керує більшовицькою частиною думської фракції і більшовицькими органами “Звезда” та “Правда”. На весні 1913 року Сталін знову арештують і засилають до Турханського краю.

1913—16 р.р. т. Сталін перебуває у Турханському заслання. Після лютевської революції 1917 року т. Сталін повертається до Петербургу. На квітневій всеросійській конференції більшовиків він ринуче відстоює Ленінську позицію. У травні 1917 року організується Політбюро ЦК, куди т. Сталін обирають на члена. З того часу і дотепер т. Сталін беззмінний член Політбюро ЦК.

Увесь час підготовки жовтневого повстання т. Сталін працює у цляковитому еднанні з Леніном. В час після лютевської демонстрації, аж до жовтня, коли Ленін перебуває в запліді, Сталін був фактичним керівником центрального органу “Правда”, що виходив тоді під ріжними назвами. Разом з Я. Свердловим, Сталін керував роботами нелегального VI з'їзду партії, що тоді відбувався у Жовтневій дні ЦК обирає Сталін на члена “п'ятерки” (щоб політично керувати повстанням) і на члена “семерки” (щоб організувати керування повстанням).

З 1917-го року т. Сталін — член ЦВК Рад. З 1917 року по 1923 тов. Сталін перебуває народним комісаром в справах національності, а з 1919 по 1922 рік — народним комісаром Робітничо-Селянської Інспекції.

З 1922 року й дотепер т. Сталін — генеральний секретар партії. З 1925 року — член Президіуму Виконкому Комінтерну.

Період громадянської війни т. Сталін пробує на фронтах 1918 року (на весні і влітку) т. Сталін на царинському фронті організував разом з т.т. Ворошиловим та Мінимим оборону Царицина від війська Краснова. Наприкінці 1918 року т. Сталін інспектував разом з т. Дзержинським фронт Ш-ої армії в районі Пермь, всіма заходами сприяючи приниженню відступу Червоної армії. На весні 1919 т. Сталін працював на

ЗМАГАННЯ ЗА МАСИ. З'їзд революційного крила німецьких профспілок.

Угодовці ріжних відтінків завжди намагаються приписати комуністам титул “розкольників”. Вони, мовляв, роз'єднують робітничі лави, унеможливають спільну боротьбу за політичні й економічні права пролетаріату. Комуністи ніби стають на перешкоді успіхові й перемогах робітничого руху.

Справді, комуністи не за всяку єдність. Єднання з угодовськими ватажками нам справді не потрібне. Ми ніколи не втрачимо свого політичного лиця заради сумнівної честі

ітерському фронті, організувати наступ проти Юденича, який йшов на Пітер. Влітку 1919 року т. Сталін працює на західному фронті в Смоленську, організує відсіч польському наступові; взимку 1919 р. т. Сталін провадить роботу на південному фронті проти Денкіногового війська, залишаючись там аж доки Червона армія не розгромила денкінців і не завяла Ростов та Одесу.

1920 р. тов. Сталін працює на Південно-Західному (польському) фронті, беручи безпосередньо керівну участь у промисловому фронті в районі Житомира та у звільненні Києва. Того ж таки 1920 року тов. Сталін провадить роботу для оборони півдня України від наступу Врангеля. З 1920 р. до 1923 року тов. Сталін є член революційної воєнної ради республіки. За воєнні заслуги має орден Червоного Прапора.

1923—24 р. тов. Сталін керує боротьбою партії з троцькістською опозицією, по тому з такою званою “ленінградською” (Камєнев, Зиновєв) та об'єднаною опозицією 1925—27 р. викриваючи їхню антиленінську опортуністичну суть. На XIV з'їзді партії (1925 р.) тов. Сталін, розвиваючи основні ідеї Леніна, висуває гасло індустріалізації країни, як центральне завдання партії.

За реконструктивного періоду (XV з'їзд 1927 р.) партія під проводом тов. Сталіна робить рішучий поворот в сторону колективізації сільського господарства та розгорнутого соціалістичного наступу на капіталістичні елементи міста й села. 1928 р. т. Сталін своєчасно мобілізує партію й робітничу масу на боротьбу з правим ухілом (Бухарін, Риков, Томський), що завершилася цілковитою поразкою і банкрутством правої опозиції. На всіх етапах цієї боротьби на два фронти, яку провадить партія, тов. Сталін послідовно з залізною упертістю й твердістю, з виключною проіклятивістю обстоює ленінську політику партії від спроб її ревізії та атак на неї, не припускаючи ані найменших поступків ревізіонізму та опортунізму, під яким би прапором вони не виступали як у середині партії, як і в лавах Комуністичного Інтернаціоналу.

Тов. Сталінові належить ряд книг і брошур: “Питання Ленінізму”, “На шляхах до Жовтня”, “Про опозицію”, “Марксізм і національні питання” та інші, де тов. Сталін з виключною ясністю й повнотою висвітлює найважливіші питання ленінізму і, виходячи з теорії ленінізму, висуває конкретні завдання диктатури пролетаріату, а також викриває опортуністичну дрібно-буржуазну суть троцькізму й правого ухілу.

За роки, що наступили після смерті Леніна, тов. Сталін — найвидатніший продовжик Ленінської справи і його найортодоксальніший учень, надіжник всіх найголовніших заходів партії в її боротьбі за побудування соціалізму — став загальнознаним вождем партії й Комінтерну.

Значить МНДО увесь час хотіло співпрацювати з Польщею, тільки перешкаджали йому в цьому польські партії. На першому засіданні соймової сесії 5. грудня Дмитро Левицький вголосив промову, в якій поставив свою офіційну позицію, що виражене в більш офіційно. Польська преса підхопила ці пропозиції голови МНДО і признала їх велике значення. “Курєр Польський” пише:

“Дуже характерним був виступ посла Дмитра Левицького. У своїй промові він викривя отверто співпрацю українською терористичною військовою організацією й осудив всякі українські радіофілійські тенденції. Інший український, соціал-радикал Бачинський, пояснював виступ посла Дмитра Левицького як готовність української партії дозволити культурну автономію”.

НЕВІЛЬНО ДОМАГАТИСЯ УКРАЇНСЬКОГО ШКОЛИ НА БУКОВИНІ.

Румунське міністерство освіти в циркулярі до генеральної дирекції народного шкільництва за числом 907.50/23 зарядило: всі учителя Буковини, які домагаються інших викладачів мов у державних школах, як румунської, будуть поставлені перед судовою комісією, бо це питання торкається виключно міністерства освіти.